

Döbrentei Kornél

Szent Filoména kálváriája

Mikor a magyarok bejövetelét fösti Feszty Árpád,
szilaj nomádságot képzel, mely nem beteg.
Hitéért kikezdi véglény-sorssal vertek. Ő nem lép hátrább.
Ellenségünk sok, életerőnk rengeteg.
Mélybe hull s magosba hág, tágul, kurtul, nem délibáb-körkép,
összefogó abroncs, mint a Szent Korona:
gravitációt leküzdve föllebeg, és fent marad őrként,
ha Itt, ha Ott, a lelkünkben az otthona.

Az önámításból fölérzett a mester lánya, Feszty Masa:
századok nyomán marakvó s maródi lett
a nép, a turáni átkot nem égette ki a tűz, se kard vasa,
csoda-gyógy kell ide, más paletta-színek.
Az invalidus nemzetért idézte meg Szent Filoménát,
aki gyermekáldást segél, kórt messzit el,
s feltör konok, beharapott szájakat: mímelik, ősnémák,
kiket a kinyilatkoztatás nem emel.

Majd kivesznek Masa képei, eltakarta a vasfüggöny,
múlják semmibe gyógyulásunk istápa,
békepapi serénység: külvakságunk belsötétté zülljön,
eltűnt Filoména, aki fényre váltja
a csillag-írtó tömény éjt, s hiszi, a hit betilthatatlan.
Kereszt jegyében született Európa,
most gyökér-sorvadt, aléltan enged – nem úgy a Kárpát-katlan!
tengelytörő oszmán-iszlám hadiútja

átfúrja szíved, Nyugat zápagyú elitje, életöszönt
ölsz ki, elárulod Jézust, bármit s bárkit,
népeket, Júdásénál milliárdszor busásabb haszon dönt,
s tűr a Föld, nem hasad meg az Égi Kárpit:
századokon át a védharc hazáért és Európaért,

DÖBRENTAI KORNÉL (1946) költő, a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette.

lengyel Wojtyła, Mindszenty, Márton Áron
vértanúnk s egykor Zrínyi, Balassi, Hunyadi vére mit ért,
átvágott torokkal hogyan kiabáljon

mai keresztények áldozati sora? Napbukta nyugat
öngőgjétől látássérült, siket s béna,
de a győztes jogán minden gyöngét kifoszt, s hazugul ugat.
Kél epedés: jer közénk Szent Filoména!
Megidézi agyagba ideát égető kerámiás,
pórdalos, Petrás, fohászos csángó-magyar:
szobra többet mond, mint harsányan siralmatos Jeremiás,
s mint barka bolyha, szakrális titkot takar.

Amint elérte az ég sugallta földi hívás Máriát,
ki bizonyossággal érzi, hogy a szentek
mélypontról embert, népet, nemzetet mentnek,
formázni kezd, gyúrja az anyagot, kézzel művel mágiát.
Kinzatosan robotosak a teremtés hétköznapjai.
Képzelt: Isten-duzzasztott kiáradás,
gyötrő, mint csángó földön misét mindig románul hallani.
Végtemető vagy felemás föltámadás?

Ez volt a cél, amit az alkotni készítő ihlet ad?
Beheltné teljes lényét a műbe:
lehetetlent kísérti, midőn a Szentlelket adná tovább.
Az ember több, mint önmaga emlékműve?
Olykor túlemelkedik, kemencébe rakja Filoménát,
népmesei három nap, hogy létrehozza,
kiégéstől, rianástól elorozza,
de kikezdte infernói hő a Szentet, az álom-mintát;

szétesett, az akarat-marta szobrász kezdi másodnapon,
újra formáz, nyers műve kemence rabja
ismét, de furcsa mód az Úr, mintha nemigen vágyná nagyon,
megrepedt Filoména kecses alakja.
Mária eltökélt, nekifog bibliai harmadnapon,
nem alkuszik, kudarc árnya nem lohasztja,
bár törten jó ki a Szent, egyberagasztja,
mintha nemzetet. S hogy kihűlt, életre kelt, nem roskadalom,

templomba Filoména frissen érkezett,
püspöki szentelésre kész, noha tökélyén szeplőt viselt,
látható, csordavályú-forma sebhelyet;

oda epekedtek a sovár hívek, keresték ezt a jelt,
vértanúság megszenvedett pecsétjét, mögötte az élet
istenitől emberi, beszédes-néma,
megváltás; csüggedésre gyógyír, szívben Szeretet ébred,
sors-reménységünk hordod, Szent Filoména.

Kovács Albert: Alkony (vegyes technika, farostlemez, 90x80 cm, 2011)